

Le eno je potrebno

VOŠČILO

V našem župnišču se hrani kar zajetno število knjig. S knjigami je tako kot z denarjem: krožiti morajo, da je od njih kakšna korist. Zato si radi kakšno sposodimo. Večina je duhovne vsebine, najde pa se tudi kakšna s poudarkom na duhovitosti. Ta slednja je v življenju ravno tako pomembna kot duhovnost, končno imata besedi celo isti koren! O tem je lepo povedal eden od puščavskih očetov: Ne govorite mi o ljudeh, ki se nikoli ne smejejo – ti niso resni!

V eni od njih je zapisana zgodba, za katero se zdi primerno, da se ob tej priložnosti na kratko obnovi. Na neko župnijo je prišel na pastoralni obisk škof in z velikim zadovoljstvom ugotovil, kako je ta živa in dejavna. Prav posebej ga je presenetilo veliko število župnikovih sodelavcev, raznolike dejavnosti skupin v župniji in veliko število mladih, vključenih v župnijsko življenje. Da bi izrazil svoje zadovoljstvo, a hkrati ne škodil duhovnikovi ponižnosti, škof župniku reče: »Kako čudovito delo vrši z vašo pomočjo Sveti Duh v tej župniji!« Župnik pa mu odvrne: »Res je, monsinjor, a prav zanima me, kaj bi rekli, ko bi videli župnijo takrat, ko bi se Sveti Duh sam ukvarjal z njo.«

Dragi župnik Janez,

v torek, na god sv. Janeza Evangelista, ko godujete tudi Vi, smo se v velikem številu zbrali pri večerni sveti maši, da se v veselju evharistije zahvalimo za sobivanje in Vam ob Vašem osebnem prazniku od srca izrazimo spoštovanje in želje po dobrem. Čeprav ta večer zaradi bolezni niste mogli maševati, vemo, da ste bili z nami tako, kot smo bili mi z Vami v mislih in molitvi. Želimo Vam skorajšnjega okrevanja, v letu, ki je pred nami pa obilje božjega blagoslova in moči, da boste lahko s svojim življenjem in trudom še naprej slavili Gospoda. Pa še naprej veliko smeha, saj ste vendar resen človek!

Vaši župljani in sodelavci

V božičnem času si zaželimo obilo miru. Mir in sreča se vedno vijeta v senci križa in to je prava pot. Pokažimo hvaležnost Bogu za vse darove, ki jih prejemo vsak dan, in da imamo možnost živeti v tako živi in razgibani župniji. Mir se mora najprej roditi v našem srcu, da se lahko odraža v naši družini, v občestvu in širši skupnosti. Z iskrenim pogledom in stiskom roke si podarimo ta mir.

Župnijski sodelavci

Vsak človek išče srečo,
po njej vsak hrepeni,
prijatelje iskrene
imeti si želi ...
... kdor drugim jo privoščil,
ponudi iz srca,
vse bolj, ko jo razdaja,
vse več je sam ima ...

Ivan Malavašič

HVALA VAM

Ob mojem vsakdanjem delu se rada spomnim trenutkov, ki smo jih preživeli skupaj. Spomnim se vsega, kar smo počeli skupaj na ta dan, ta praznik, ob teh in onih priložnostih. Še posebej je preteklo leto zaznamovala 20. obletnica Doma in vrtca in blagoslovitev novega medgeneracijskega doma. Vezi med vrtcem in Domom se že prepletajo in tkejo se prijateljstva. Zdi se mi, kot da smo velika družina, v kateri živimo otroci, srednja generacija in babice in dedki. Tako smo ob takih trenutkih srečni in zadovoljni vsi.

Hvala vam, drage sodelavke in sodelavci, v našem domu in vrtcu, za predano delo in za trud pri uresničevanju svojega poslanstva. Jezusove besede: »Kar ste storili komu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25, 40) pa naj vas opogumljajo in vam dajejo novih moči.

Hvala vsem prostovoljkam in prostovoljcem za vaš dragoceni čas in energijo, ki jo zastonjsko delite z našimi stanovalci. Neizmerno so vam hvaležni.

Na pragu novega leta stojimo, pred nami pa je nova pot, ki ji ne vidimo konca. Bodimo pogumni in s potrpežljivostjo, vztrajnostjo, dobro voljo, z ljubeznijo ter z mirom v srcu stopimo nanjo in uživjmo vsak dan posebej v vsej polnosti!

Svetniki so kot mi ljudje,
dokler na svetu še žive.
Zdaj so v nebesih blaženi
pri Bogu in med angeli.

Svetniki se radujejo,
v ljubezni božji srečni so.
In molijo za vse ljudi
pri Bogu skupaj z angeli.

Svetniki dobri so bili,
molili so in delali.
Zato jih kot prijatelje
sprejel je Bog med angele.

Svetniki bomo mi nekoč,
prosimo zdaj jih za pomoč,
da bomo varno šli domov
k Očetu sredi angelov.

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

GLASBA

Glasba je največje hrepenenje duše, najnežnejša simfonija srca in najlepša pesem za naju dva ...

Ko zaslišim besedo *glasba*, se najprej spomnim na tisto hrepenenje, ko človek prime v roke kitaro, jo poboža po strunah in iz nje izvabi najčudovitejši zvok ... glasbo. Včasih se vprašam, kaj ljudem sploh pomeni glasba. Ne morem si kaj, da si ne bi v mislih predstavljal zdolgočasnih obrazov, ki potrebujejo glasbo le za zapolnitev svojega 'dragocenega' časa. Meni osebno pa glasba ne pomeni le tistega, kar človek sliši ... glasba je vse, kar nas obdaja. Vsa materija, vse tisto, po čemer hrepenimo ...

Prav tako se ob besedi *glasba* spomnim na poeta, ki sedi sam za prazno mizo ... na njej je le papir ... samo papir, na katerem se bodo čez čas znašle vse njegove želje, vsi njegovi spomini, vse njegovo hrepenenje, vse tisto, brez česar ne zna več živeti ... zanj je papir glasba ... on vidi smisel v papirju, v tem, da napiše nekaj, česar ni še nihče pred njim. Nihče ne more reči, da je glasba slaba ali dobra. Vsa glasba, ki je narejena z ljubeznijo, vsa glasba, v kateri najdemo kanček hrepenenja, kanček grenkobe, kanček neminljive sreče, ujetje v pisane tone glasbe, je prava. »Vsak je lahko poet,« je nekdo nekoč zapisal. In je res. Vsak ima lahko svoje poglede na svet. Vsak vidi smisel v drugih stvareh in tisti, ki glasbo izvajamo, tisti, ki po njej hrepenimo, tisti, ki glasbo ljubimo ... vsi mi imamo eno samo hrepenenje – to, da spet zaslišimo neverjetno sozvočje in ples tonov po klavirju, neverjetno simfonijo. Glasba je igra ... igra tisočih barv, ujetih v tone. Vendar so toni taki in drugačni, in tako je tudi naše življenje.

Glasba ... včasih nam igra na vesele tone, včasih se spremeni v mrke, žalostne in sive ... včasih se človek sploh ne zaveda več, ko čuti glasbo ... ker včasih pade v neko neverjetno stanje, v katerem ne pozna več svojih občutkov ... ne pozna bolečine, le srečo ... samo to čuti. Vendar tega ne čuti vsak ... to čuti le tisti, ki glasbo potrebuje, ki potrebuje nekaj, kar ga popelje do stanja, v katerem resnično obstaja ... do stanja, v katerem je on poet ... ko lahko govori z zaprtimi usti, ko lahko poje, čeprav njegove glasilke počivajo.

To je glasba ... glasba je hrepenenje ... glasba je ples, ujet v mnoge barve naših tako različnih življenj ... glasba je trenutek ... glasba je vsak izmed nas ... in glasba je ljubezen.

Leon

LITERARNI KOTIČEK

SREČEN ČLOVEK

Človek, star 92 let, ponosne drže, dobro oblečen in lepo obrit, ki vstane vsako jutro ob 8. uri, se uredi in počese, se danes seli v dom ostarelih. Njegova 70 let stara žena je nedavno umrla in zato se mora seliti. Po potrpežljivem nekajurnem čakanju se prijazno nasmehne, ko mu sporočijo, da je njegova soba pripravljena. Ko se s svojim vozičkom počasi premika proti dvigalu, mu opisujem malo sobo s poslikano zaveso. »To je čudovito,« pove z leskom v očeh, ki žarijo kot oči mladega, veselega dečka. »Gospod, pa vendar sploh še niste videli sobe.«

»Saj to ni pomembno,« pove. »Sreča je nekaj, kar si izbiraš vnaprej. Če je moja soba lepa, ni zaradi dekoracije. Njena lepota je odvisna od tega, kako jaz vidim stvari v njej.« In nadaljuje: »Jaz sem se v svoji glavi že odločil, da je moja soba lepa. To je odločitev, ki jo sprejemem vsak dan, ko se zbudim. Jaz sem tisti, ki izbiram, ali bom zjutraj ostal v postelji in štel dele telesa, ki mi ne služijo več, ali bom vstal in se Bogu zahvalil za dele telesa, ki mi še vedno služijo. Vsak dan je poklon zase in dokler bom odpiral oči, bom upiral svoj pogled v nov dan in se spominjal srečnih trenutkov iz mojega življenja. Starost je kot račun na banki: iz njega jemlješ toliko, kolikor potrebuješ. Moj nasvet je, da na svoj račun sreče daješ čim več. Hvala ti za današnje nakazilo na moj račun.« »Kako, da ste kljub letom tako mladostni?« ga vprašam.

»To ni težko, živel sem po naslednjih pravilih:

- osvobajal sem svoje srce sovraštva

- osvobajal sem svojo glavo skrbi, kolikor je bilo v moji moči
- živel sem enostavno
- dajal sem mnogo
- nisem pričakoval preveč

in vedno sem rekel: **Zgodi se tvoja volja!**«

Vir: svetovni splet

VOLKOVI II. del

Odprl sem hišna vrata in stopil v mrzlo, kristalno zasneženo jutro. Ni me veselilo zapustiti toplega zavetišča doma, pa vendar so obveznosti zahtevale svoje. Najprej sem odkorakal po zaledeneli stezi do hleva. Odprl sem ga in zadovoljen ugotovil, da je vse v redu. Nakrmil sem živali. Lotile so se sena in me hvaležno gledale. Vrnil sem se v hišo, v kuhinji je že dišalo po sveže pripravljene zajtrku. Potem sem vzel košček papirja, na njega napisal kratko sporočilo ter ga izročil najstarejšemu otroku. »Na, odnesi to do soseda, on bo že naprej ukrepal,« sem rekel sinu. Otrok je brez ugovaranja odšel s sporočilom proti sosedovi hiši. V sporočilu sem na kratko opisal, kaj se mi je prejšnji dan zgodilo, ko sem se vračal od zgornjega soseda. Prosil sem ga, naj takoj obvesti naslednjega soseda in ta naslednjega ter da se dobimo pri meni ob desetih dopoldan. Vas je velika, hiše so razmetane, med nekaterimi je velika razdalja. Vaščani so že zvedeli, da so se volkovi v tem zimskem času preveč približali hišam. O tem je pričala nenadna škoda, ki se je pojavljala na različnih koncih vasi. Te dogodke so si sosedi pripovedovali in zaskrbljeno spraševali, kako naj se zaščitijo. Bili so zaskrbljeni za svoje živali. Najbolj ogrožena je bila drobnica.

Otrok se je kmalu vrnil. Rekel je, da je sosed prebral sporočilo in mi sporoča, da bo ukrepal po naročilu. Kmalu so se začeli zbirati sosedge pri nas doma. Odziv je bil večji, kot sem pričakoval. V vasi imamo tudi lovsko družino. Ta se je odzvala v polni zasedbi, kajti odgovorna je za nadzor gozdnih živali v tem okraju. Po kratkem posvetu smo se vsi strinjali, da bo treba takoj v akcijo, nad volkove, da jih preženemo iz vasi nazaj v globino gozdov. Če pa bi komu uspelo, da volka ustrelji, bi gotovo od vaščanov dobil pošteno nagrado. Ustreliti volka ni preprosto, ker je žival zelo pazljiva in iznajdljiva na svojem teritoriju.

Robovi gozdov so poraščeni z grmovjem, to je za nas dodatna težava, ker nas ovira pri hoji in zakriva pogled. Za volkove pa je to prednost, ker se lažje skrivajo. Snežna odeja je bila v prid nam, ker smo videli sledi stopinj in smo lažje sledili. Člani lovske družine so bili oboroženi z

dvocevkama, s seboj so imeli svoje pse za lov divjadi. Pse so imeli na vrvicah, da ne bi prehitro planili v grmovje in bi nekoliko pokvarili načrt, ki se je po predlogu vodje lovske družine odvijal taktično. Vsi naj bi se oborožili z različnimi pripomočki, kot so pokrovke stare posode, kladivo in stari nemški šlem ter podobno. Domišljije ni manjkalo, nekateri so bili v svoji iznajdljivosti pravi mojstri. Na hrbte smo oprtali nahrbtnike, v katerih je bilo pripravljeno močno okrepčilo. Tako smo se razvrstili v vodoravno vrsto z razdaljo med seboj, da se vidimo in slišimo. Člani lovske družine so bili skrbno razvrščeni med vaščane. Krenili smo do bližnjega gozda, ker smo predvidevali, da se volkovi čez dan zadržujejo in skrivajo. Vkorakali smo v gozd. Težko smo se prebijali skozi zasneženo grmovje. Kmalu smo našli volčje sledi. Spustili smo pse z vrvic. Začeli so vznemirjeno tekati po grmovju, ker so vonjali volkove. Začeli smo glasno ropotati s predmeti, ki smo jih imeli s seboj. Hrup smo pospešili z nekaj poki iz dvocevk. Kmalu smo našli sveže volčje sledi in krenili za njimi. Odmikale so se v globino gozda in oddaljevale iz vasi. Hoja po celem snegu človeka utruji, tudi zimski dan je kratek. Začelo se je temniti, približevala se je noč. Vrnili smo se domov: utrujeni, premraženi in s praznimi nahrbtniki. Pa vendar nekako pomirjeni, da smo kaj naredili. Ob topli peči in pijači ter prigrizku smo dogodek predebatirali ter zbijali šale na svoj račun. Kuhano vino in humor človeka res sprosti, vendar se ne sme prekršiti pravilo o pravi meri. Noč je bila že zdavnaj začela svoj čarobni ples z luninimi žarki, ko smo se poslavljali drug od drugega in se odpravljali k počitku. V upanju, da smo volkove odgnali iz vasi, smo mirno čakali prihodnji dan in se veselili misli na pomlad, ko bo vsa narava ponovno oživila. Vendar je to že zopet novi čas in nova zgodba.

Zagorka

STOPINJE V PESKU

Nocoj sem sanjal.

Sanjal sem, da sem hodil ob morski obali z Gospodom in so se mi na nebu kazali vsi dnevi mojega življenja. Videl sem prav vsak dan. In za vsak pretekli dan sem videl na pesku štiri stopinje: dve moji, dve Gospodovi. Včasih sem videl le dve stopinji, in to je bilo v dneh, najtežavnejših v mojem življenju. Takrat sem rekel: »Gospod, jaz sem izbral Tebe za spremljevalca svojega življenja in Ti si mi obljubil, da boš vedno ob meni. Zakaj si me pustil samega

prav v najtežjih trenutkih mojega življenja?» In On mi je odgovoril: »Sin moj, ti veš, da te ljubim in te nisem nikoli zapustil: dnevi, kjer vidiš le dve stopinji v pesku, so prav tisti, za tebe hudi dnevi, ko sem te nesel v naročju.«

Zapisala A. M.

SPOMINSKE DROBTINICE

PRESENEČENJE

V torek, 27. 12., so nas presenetili romarji iz Mosta na Soči. Ne eden ali dva z avtomobilom, pač pa poln avtobus. Vračali so se z Brezij in z ogleda jasic v Ljubljani. Vodil jih je g. Slavko, župnik in dekan, ki je nasledil g. Govekarja Na Mostu pred 17 leti. Ni čudno, da se skoraj nismo poznali. Bilo je veliko mladih, kar kaže na obetajočo prihodnost.

Prinesli so nam veselje in obudili smo spomin na 27-letno bivanje med njimi. Bogu hvala!

Z gospodom Medveščkom, g. Govekarjem, z Danico in Francko smo jim iz srca hvaležni za dobre pol ure razvedrila. Bil je kratek čas, a lep. Naj se še ponovi!

Francka

AKTIVNOSTI V JANUARJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
 - ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ MARIJA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ MARTA: torek ob 15. uri v II. nadstropju Doma Marije
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
TOREK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
PETEK, 6. 1. 2012, ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi – sv. Trije Kralji;
SREDA, 18. 1. 2012, ob 10. uri: obisk otrok iz Miklavževega vrtca;
SREDA, 25. 1. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
PETEK, 27. 1. 2012: praznovanje rojstnih dni stanovalcev;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi;
ČAJANKA BO - KDAJ , VAM SPOROČIMO.

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.*

Ps 73,28

*Frančiška Furlan
Stanislava Tomiņšek*

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

**Blagoslov doma –
Gospodovo razglašenje –
Sv. Trije Kralji.**

SMEJALNICA

- Natakár v restavraciji piše račun gostu: »Ker je zrezek ostal cel, vam ga ne bom zaračunal, pač pa boste morali plačati zvite vilice, zlomljen nož in počen krožnik.« Gost pa pravi: »Kljub vsemu sem ostal lačen.«
- »Naša babica je tako pridna, vsak dan nese jajca na trg,« pravi Miha. »A tako,« se čudi sošolec, »pri nas pa nesejo jajca kure.«
- Učitelj vzame v roke Gregorjev zvezek in se začudi, kako je lepo in pravilno zapisano. »Kako to, Gregor, in še brez napak je?« »Očeta že nekaj dni ni doma.«
- Gorenjec pelje ženo ven na kosilo, ker ima rojstni dan in se spodobi. Sedeta za mizo in vzameta v roke meni. Pa pravi mož: »No, kaj boš jedla, debeluška?«
- Kmet ima lep vrt. Opazi, da mu v zelenjavo prihajajo podgane. Gre v trgovino, če lahko dobi kaj za to golazen, da jo uniči. Prodajalec vpraša:

»Koliko jih pa je?« »Če prav vem, jih je okoli 20.« »Za 10 lahko dam, več pa ne smem.«

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.